

Villemoes: Maa jeg begynde med at sige, at jeg fuldt og helt kan tiltræde de Bemærkninger, som det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Ch. Petersen) fremsatte, de generelle Bemærkninger om, at det er godt for Folk, som er beskæftiget med ensartet bundet Arbejde Aaret rundt, at faa Ferie. Det er en Hymne, jeg fuldt ud kan deltage i.

I øvrigt vil jeg gerne indledningsvis minde om, at da det høje Landsting for nogle Dage siden behandlede et andet Lovforslag, udtalte det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen), at efter hans Opfattelse kunde Grunden til, at et Lovforslag blev fremsat paa Rigsdagen, være enten, at der var et levende Krav eller Ønske i Befolkningen om Lovgivning paa dette bestemte Omraade, som Rigsdag og Regering saa maatte tage Hensyn til, eller at der inden for Rigsdag eller Regering fandtes Personer med særlig Trang til en Reform og Forbedring af de paagældende Forhold. Det kan jeg ganske tiltræde. Og hertil kan jeg føje, at efter min Mening vil den bedste Lovgivning fremkomme, naar der virkelig staar et Folkekrav bag, men jeg kan ikke nægte, at mange af de Love, der i de sidste Par Rigsdagsamlinger er vedtaget, og vedtaget med en ganske ringe Majoritet, er fremkommet, uden at der har foreligget et saadant Folkekrav.

Den højtærede Socialminister har i Dag forelagt Lovforslaget om Ferie med Løn her i Tinget, efter at han i Gaar Eftermiddags har faaet det vedtaget i det høje Folketing med Regeringspartiernes Stemmer, og nu staar det høje Landsting altsaa over for at skulle tage Standpunkt til Lovforslaget. Jeg har ikke kunnet faa den Opfattelse, at der bag dette Lovforslag staar et stærkt Folkekrav, men jeg skal straks erkende, at selve Spørgsmaalet om — hvad jeg ogsaa indledningsvis udtalte —, at Arbejdere, Funktionærer og Medhjælpere alle bør have Ferie, er et Problem i vore Dage, langt mere end tidligere. Det er en Kendsgerning, at alt foregaar i et meget hurtigere, et helt andet Tempo end i tidligere Tider. Alene dette, at meget Arbejde er saare ensartet, er en god Baggrund for Ønsket om en Pause, Ønsket om et Pusterum, kort sagt, Ønsket om Ferie, om for en kortere Tid at komme bort fra Hverdagslivets Trædemølle.

Den 20de internationale Arbejdskonference i Genève i 1936 vedtog et Udkast til en Konvention samt en Henstilling om en aarlig Ferie med Løn, men saa vidt jeg

har kunnet se, gaar det foreliggende Lovforslag faktisk endnu videre end forudsat i Konventionsudkastet, og den højtærede Socialminister har saaledes her gjort et Indgreb, som maaske kan siges ikke ligefrem at være en bydende Nødvendighed.

Det er en Kendsgerning, at Problemet Ferie næsten overalt har været sat paa Dagsordenen, har været under Debat ved Lønforhandlingerne — ogsaa med Rette —, og det kan siges, at man gradvis er i Færd med at finde Løsningen paa dette Spørgsmaal ad Frivillighedens Vej, hvilket efter min Mening er saa langt at foretrække fremfor ogsaa paa dette Omraade at indføre Statsindgreb. Det kan ikke bestrides, at vi allerede i Øjeblikket er saa vidt, at over to Trediedele af de fagorganiserede Arbejdere og praktisk talt alle Funktionærer og Medhjælpere har Ret til Ferie med Løn, og dette er den sundeste og den rigtigste Udvikling. Jeg vil endda hertil føje, at efter min Mening vil Lovindgreb paa dette Omraade blive vanskelige og tillige omstændelige for Administrationen. Det vil ikke blive saa lige ud ad Landevejen at føre Kontrol med, at Bestemmelserne overholdes. Jeg maa i hvert Fald paa Forhandlingernes nuværende Trin paa mit Partis og egne Vegne erklære, at vi ikke kan indse, at denne Lovgivning er paa krævret, og at vi, som Forholdene ligger, ikke kan medvirke til Lovforslagets Ophøjelse til Lov, saaledes som det foreligger.

Den højtærede Socialminister maa være en meget modig Mand; han har jo faaet ikke saa lidt Arbejde i sit Departement med anden Indgrebslovgivning — jeg tænker her paa Loven om Forbud mod Overarbejde. Baade denne Lov og den, der her er Tale om, kan ikke undgaa at give meget Arbejde og ogsaa nogen Fortolkning og andre Vanskeligheder for Administrationen. Vi fra Venstres Side ønsker, at dette Spørgsmaal skal finde sin Løsning ad de udmærkede Baner, man hidtil har fulgt. Der er netop i de senere Aaringer opnaaet meget gode Resultater ad Frivillighedens Vej, og jeg nærer ingen Tvivl om, at den Vej fortsat vil kunne betrædes med Held uden Lovgivningens Indgreb. Jeg vil gerne sige til det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds, som jo har meget Kendskab til Organisationsforhold, Forholdene inden for de store Hovedorganisationer og de mange Fagforeninger, at der maatte det rette Forum være for at gaa stærkt fremad paa dette Omraade. Det ærede Medlem var inde paa, at det var gaaget alt for langsomt, og at der endnu var saa og saa mange, som ikke havde